

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВІДУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

НАШ ЗАБІГ

«Бігли ви добре. Хто заборонив вам користися правді? Таке переконання не від Того, Хто вас покликав. Трохи розчини квасить усе тісто! Я в Господі маю надію на вас, що нічого іншого думати не будете ви. А хто вас непокоїть, осуджений буде, хоч би він хто був!» (Галатів 5:7-10).

Християнське життя – це не прогулянка, не час відпочинку, а період активної праці й максимального вкладу Божих ресурсів. Тільки, на відміну від спортсменів, ми вкладаємося не в тимчасові призи, а в те, що вічне (1 Коринтян 9:25). Ми біжимо в оточенні цілої хмари свідків – героїв віри (Євреїв 12:1-3). Вони вже закінчили свої перегони. І чекають, коли ми приєднаємося до них як переможці. Бігти треба, не зводячи очей з Ісуса Христа,

Який уважно стежить за нами.

Що ж може завадити нашому бігові? Гордощі, чвари, спокуси цього світу, нездорові стосунки (дружба чи шлюби з невірними людьми), лінощі, прагнення до щастя у своєму власному розумінні...

А ще – злі вовки. «Остерігайтесь фальшивих пророків, які приходять до вас в овечій шкурі, а всередині – вовки хижі», – попереджав Ісус (Матвія 7:15).

Ісус вчив, як відрізнити справжнього вчителя від фальшивого: тільки на доброму дереві ростуть добрі плоди. Тому важливо оцінювати і плоди служіння, і плоди Духа в особистому житті вчителя чи пророка. А будь-яке вчення – перевіряти на відповідність Писанню, як це робили християни з Верії: «Ці [верійці] були благородніші від солунян; вони прийняли слово зі щирістю, досліджуючи Писання щодня, чи воно узгоджується з тим, що Павло говорить» (Дії 17:11).

Суть християнського віровчення добре сформульована в Нікео-Цареградському символі

віри. Ті, хто заперечують його аспекти, наприклад, Триєдність Бога, божественну й людську природу Ісуса Христа, Особистість Святого Духа тощо – не є відродженими християнами. Їхнє вчення – фальшиве і хоча може містити крихти істини, все ж веде не до спасіння, а до загибелі.

Біблія містить всю повноту істини про Бога, світ і людину. Щоправда, існують і неістинні різноманітні Біблії, наприклад, різні тлумачення вчення про духовні дари. Та, попри це, треба приймати братів і сестер у любові.

Апостол Павло попереджає: церква категорично не можна допускати поширення лжевчення, тому що мала закваска заквашує все тісто (Галатів 5:9). Але на «вовків» чекає покарання – «суд на них давно готовий, і погибель їхня не дрімає» (2 Петра 2:1-3). «А хто бентежить вас, той буде покараний, хто б він не був», – запевняє Павло (Галатів 5:10).

Справедливість Божа переможе!

ВІРА ЧИ ДІЛА?

Напевно, це найважливіше питання всієї християнської теології. Воно стало причиною Реформації – відділення протестантів від Католицької Церкви. У цьому питанні полягає ключова відмінність між біблійним християнством і більшістю «християнських» культів. Чи можливе спасіння лише через віру, чи через віру і діла?

Питання «віра чи віра+діла» ускладнюється деякими важкими для розуміння біблійними текстами. Порівняйте Римлян 3:28 і Галатів 3:24 із Якова 2:24. Деякі вбачають протиріччя між Павлом (спасіння лише через віру) та Яковом (спасіння через віру та діла).

Насправді немає жодних розбіжностей. Єдина розбіжність, на якій наголошують деякі люди,

стосується зв'язку між вірою й ділами. Дійсно, Павло категорично стверджує, що виправдання здійснюється лише через віру (Ефесян 2:8-9), водночас Яків каже, що це можливо через віру і діла.

Ця очевидна проблема розв'язується при глибокому дослідженні, про що саме говорить Яків. Він спростовує поширене в той час переконання, що людина може мати віру, не роблячи при цьому

жодних добрих учинків (Якова 2:17-18). Апостол наголошує на тому, що справжня віра у Христа веде до змін у житті і до добрих діл (Якова 2:20-26).

Яків не каже, що виправдання здійснюється через віру і діла, але наголошує, що людина, яка справді виправдана вірою, не може не чинити добрих діл. Якщо хтось заявляє, що повірив, але не робить добрих учинків, то він не повірив ширі у Христа (Якова 2:14, 17, 20, 26).

Павло пише про ці ж речі у своїх посланнях. Добрі плоди, які християни мають приносити у своєму житті, перелічені в Галатів 5:22-23, – «А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: Закону нема на таких!».

Відразу ж після згадки, що ми спасенні через віру, а не через діла (Ефесян 2:8-9), Павло повідомляє, що ми були створені для добрих діл (Ефесян 2:10). Павло очікує від відродженого життя того ж, що і Яків: «Отож, хто в Христі, той творіння нове; стародавнє минуло, – ось постало все нове!» (2 Коринтян 5:17).

Яків і Павло не суперечать один одному. Вони підходять до одного питання з різних боків. Павло наголошує, що виправдання здійснюється лише через віру, а Яків звертає увагу на те, що віра у Христа веде до добрих учинків.

ВИЗВОЛИ НАС...

Господи, як молитися, коли немає сили – лише сльози? Услід за Харковом, Запоріжжям і Дніпром російські демони обстрілюють ракетами Київ, Кривий Ріг, знову Харків. Там ще ховають загиблих, а тут дістають з під завалів тяжко хворих дітей і знову цвинтар – коли Ти вже відомстиш їм за все горе, смерті й трагедії, які вони спричинили по світу й нашій Україні?

Молимо Тебе, Господи Ісусе, доторкнися цілюще до родин загиблих і сильно зраних. Сили і вправності подай медикам і рятівникам.

Молимося про хворих дітей і їхніх матерів – подай їм вздоровлення, захисту і можливості продовжити лікування.

І допоможи усім нам не втратити терпеливу надію на Тебе і продовжувати молитися про наших військових і політиків.

Допоможи, Господи, не виснажитись від безсилля, страху й ненависті.

Допоможи, Господи, перед лицем усіх

злочинів російського війська і політикуму не зневірюватися і не втікати, але молитись, жити і працювати, боротися, відстоювати і справлятися з болем.

Не дай нам, Боже, зачерствіти до горя інших і збайдужіти, але допоможи всіляко підтримувати й допомагати ближнім і далеким.

Знаємо, Батьку Небесний, що Ти не допустиш випробування над міру. Але ми кожного дня гинемо, нас убивають – визволи нас від росіян і лиха, яке вони невпинно несуть...

МАНІПУЛЯЦІЯ ТА ЗНЕЦІНЕННЯ

СТОР. 3

ПРО ЩО ЗАПИТАЄ БОГ...

СТОР. 4

ХТО СТВОРИВ САТАНУ?

СТОР. 6

КОМУ ПОТРІБЕН МЕРТВІЙ МЕСІЯ

СТОР. 7

5 РИС, ЯКІ БОГ ХОЧЕ В НАС ЗМІНИТИ

40 років я живу з Богом, тож, думаю, вже досяг певного рівня християнської досконалості. Але Бог все ще працює зі мною, іноді з лопатою і киркою, іноді з бульдозером і динамітом, – щоб я змінювався на образ Ісуса.

Цей процес Біблія називає освяченням – Бог ставиться серйозно до того, щоб спалити сміття в моєму серці, аби я міг відобразити Його божественну природу. Він не заперечує проти того, щоб провести мене через вогонь, тому що Йому відомий результат. Освячення може бути болючим, але результат, згідно з Посланням до євреїв, – «мирний плід праведності» (Євр. 12:11).

Коли ми запрошуємо Ісуса у своє серце, Він приходить і Він не буде боляко співіснувати з нашим гріхом. Він продовжуватиме боротися доти, доки кожна частина нашого бунтівного серця не буде завойована. Він умертвляє нашу гордість, вбиває жадібність і не терпить гріховну поведінку, яка контролює нас. Наш вибір – співпрацювати з цим процесом або розтягнути його на довший час, тому що ви не хочете, щоб Він втручався у ваше особисте життя.

Ось п'ять рис, які Бог хоче змінити у всіх нас. Адже погані звички можуть утримувати від нас нашу обитовану землю. Можуть перешкоджати Божій роботі в нашому житті, можуть вгашати Духа Святого. Дозвольте Духу Святому рухатися і почати процес знесення всього поганого.

Упертість

Чи є ваша щоденна молитва «хай буде воля Твоя, а не моя»? Не будьте вертими Йонами, які тікають, коли Бог кличе їх. Відпустіть гальма і рухайтесь вперед разом із Ним.

Негатив

Радість – це плід Духа Святого, але ви ніколи не дізнаєтесь цього в присутності деяких християн. Вони не вміють радіти у важкі часи. Вони ніколи не бачать променю світла в темному царстві і завжди очікують найгіршого. Їхня віра зазнає страхів і сумнівів.

Якщо ви несете на собі важке покриття печалі все життя, дозвольте Богу замінити його на одяг хвали.

Зосередженість на собі

Сутність гріха полягає в егоїзмі, а це не має бути характеристикою сповненого Духом християнина. Коли нас охрестили, ми стали частиною церкви і вчимося любити й шанувати одне одного та служити одне одному більше, ніж самим собі. Нам не дозволено бути ізольованими одинаками. Перестаньте дивитися на життя через призму своїх власних потреб. Навчіться ставити ближніх на перше місце.

Вразливість

Ми всі були поранені й усім було

боляче. Але справжній успіх у житті визначається не обставинами, а тим, як ми їх переживаємо. Бог закликає нас прощати, незалежно від того, скільки болю ми перенесли, коли нас зраджували, не поважали, проявляли жорстокість, нехтували й забували. Бог хоче витерти наші сльози, але Він не може зцілити нас, якщо ми ненавидітимемо людей, які заподіяли нам біль. Прощення – це вибір, а не почуття. Не чекаймо, поки виникне якість тепле почуття до ворога. Приймімо рішення любити попри все, і почуття придуть.

Вишукування помилок

Филип'ян 2:14 наказує: «Усе робіть без нарікання і сумніву». Від самого початку виникнення Церкви знаходилися скигли, які уповільнювали прогрес благовісту своїми дрібязковими скаргами і наріканнями.

Існує 686 тисяч видів комах, і мільярди з них дзижчать одночасно. Однак світ змінюють не комахи, світ змінюють люди, яких змінив Христос. Не приєднуйтесь до трагічного хорудрібязкових і недалеких критиків. Натомість будьте тим, хто надихає і підбадьорює.

Дозвольмо Богові взятися за молот

Бог бажає святості. Але ми не можемо мати істинної святості, доки не віддамо Богові звички свого мислення, які суперечать Його природі. Недостатньо просто залишити гріховну поведінку. Він хоче, щоб істина запанувала всередині нас, у наших врятах.

Дозвольмо ж Йому взятися за молот для руйнування ваших гріховних звичок.

ПРОФЕСОР ДЖОН ЛЕННОКС ОЧОЛИВ ОКСФОРДСЬКИЙ ЦЕНТР ХРИСТІЯНСЬКОЇ АПОЛОГЕТИКИ

Відомий математик та апологет професор Джон Леннокс у свої 80 років став керівником Оксфордського центру християнської апологетики (ОЦХА). Леннокс, широко відомий завдяки дебатам з атеїстами, зокрема Річардом Докінзом і покійним Крістофером Гітченсом, поділився важливими новинами про свою діяльність у недавньому листі колегам.

Улісті Леннокс згадує, що, попри недавні проблеми зі здоров'ям, він та його дружина Саллі почуваються оновленими й готові до нових викликів. Професор підтвердив, що протягом останніх двох років він обіймає посаду президента ОЦХА, і висловив готовність менторства наступного покоління євангелістів-апологетів.

ОЦХА пропонує навчання за широким спектром курсів, спрямованих на розуміння християнських вчень та відповіді на складні питання віри. Леннокс висловив намір підтримувати тісний зв'язок з однодумцями, підкреслюючи важливість їхньої підтримки для його служіння.

Джон Леннокс відомий не тільки як апологет, але і як автор багатьох книг, в яких він

досліджує взаємозв'язок науки та віри. Серед його творів – «Космічна хімія: Чи зв'язується Бог з наукою?» та «2084: Штучний інтелект та майбутнє людства».

Академік згадує про своє студентство в Оксфорді, коли він відвідував лекції К. С. Льюїса, які справили на нього незабутнє враження. Леннокс описує, як студенти збиралися довкола подіуму, щоб слухати Льюїса.

Джон Леннокс продовжує свою академічну та просвітницьку діяльність, виступаючи з лекціями в університетах Європи, Північної Америки та Австралії, а також є почесним професором математики та науковим співробітником Оксфордського університету.

CHRISTIANITYTODAY.COM

ФАТАЛЬНІ ПОМИЛКИ САМОНАДІЯНОСТІ

Які помилки у вашому житті мучать вас найбільше? Відмовилася піти на хорошу роботу? Одружився не з тією жінкою – чи, навпаки, не одружився? Куриє – і захворів на рак легень? У цьому житті є багато помилок, які не виправити. Але вони – не найстрашніші.

Найсерйозніші помилки – це прорахунки у духовній сфері. Тому що всі згадані вище помилки хоча і болючі й, можливо, навіть трагічні, але впливають тільки на наше земне життя, обмежене у часі.

А прорахунки у духовній сфері

впливають на нашу вічність.

Зробити правильний вибір

Помилки самовпевненості – спроба самостійно все контролювати.

Нам дуже складно зробити правильний вибір у духовній сфері, тому що ми покладаємось на свій розум, знання, здібності. На те, що ми знаємо найкраще, і наш життєвий успіх є тому підтвердженням.

От тільки Бог противиться гордим та самовпевненим людям! А це ще більше ускладнює нам, «зіркам» свого власного небосхилу, пошук духовної істини.

Яків у своєму посланні описує схожу ситуацію: «А нутепер ви, що говорите: «Сьогодні чи завтра ми підем у те чи те місто, і там рік проживемо та будемо торгувати й заробляти», ви, що не відаєте, що трапиться

завтра, яке ваше життя? Бо це пара, що на хвилику з'являється, а потім зникає!» (Якова 4:13-14).

Бізнес-план торговців

Ми бачимо тут досвідчених торговців, які знають свою справу. Вони, напевно, придумали чудовий бізнес-план, подумайте ви. Але ні, Яків стверджує, що вони прораховувалися.

Ці торговці думали, що можуть контролювати події, але забули, наскільки непередбачуване і крихке людське життя. «Ви, що не відаєте, що трапиться завтра...» Вони покладалися на свій талант, вміння та сили і – прораховувалися.

Справді, люди, які не знають Бога, поведуться саме так. Може, й ви чули про Бога, але завжди думали: «У мене й так усе добре, навіщо мені Бог? Я сам розберуся зі своїм життям». А

чи таке надійне і стійке ваше життя? Чи не закриває ваша велика впевненість у собі двері у вічне життя разом із Богом?

Планувати майбутнє

Ті, хто вірить у Бога, часто живуть, як «практичні атеїсти». Планувати майбутнє добре і правильно, якщо ви не грішите так само, як і торговці з історії Якова:

- по-перше, вони мали неправильний фокус – гроші. А що є сенсом вашого життя?
- по-друге, процес прийняття рішень був неправильним – вони додержувалися своїх бажань, не шукаючи Божої волі;
- по-третє, вони помилково вважали, що в них точно буде завтра;
- по-четверте, вони покладалися на себе, свій досвід та знання.

Наші «герої» жили так, ніби Бога не існує, намагаючись самостійно контролювати своє життя. Вони думали про успішне «зарез», зовсім не турбуючись про вічність. Саме так нас часто обманює диявол.

Запобіжники від фатальних помилок

Він дав нам знання про Себе. Дав Свої настанови для повноцінного життя – вони записані в Біблії, Слові Божому. Бог дав нам можливість спілкуватися з Ним.

Коли ми молимося, ми визнаємо, що потребуємо Божого скерування і мудрості, Його постійної допомоги. Визнаємо свою залежність від Бога.

І життя на славу Божу, а не свою, слідування за Його волею, а не своєю, – найкращі запобіжники від фатальних прорахунків.

АТЕЇЗМ «НЕСУМІСНИЙ» З НАУКОЮ - ЕРІК МЕТАКСАС БОГ РАДИКАЛЬНИЙ

Християнський автор, оратор і консервативний радіоведучий Ерік Метаксас нещодавно опублікував книгу, в якій ділиться аргументами та доказами проти атеїзму. Ця книга – «Чи помер атеїзм?» – висвітлює п'ять відкриттів, які вказують на існування Бога.

«Понад 100 років ми живемо із нарративом, що наука фундаментально суперечить вірі, що розум суперечить релігії, – сказав Метаксас у недавньому інтерв'ю The Christian Post. – Усі говорили лише про те, що наука відводить від релігії. Іронічно, що за останні 50 років сталося навпаки. Наука веде до Бога. Це велика новина».

Один випадок, який заінтригував Метаксаса, – це відкриття міста, яке, як вважають, було знищено метеором. Деякі вчені вважають, що місто розташоване на місці Содом. У Біблії Содом і Гомора були знищені за їхнє зло (Буття 19).

«Більшість віруючих і, безперечно,

більшість невіруючих не знають цієї інформації, і це тому, що ми живемо в ехокамері, яка має тенденцію відфільтровувати таку інформацію. З Божою милістю я зміг потрапити на це», – сказав він.

Метаксас, автор таких бестселерів, як «Дітріх Бонгефер», «Чудова ласка» і «Мартін Лютер», пояснив, що назва його останньої книги черпає натхнення зі статті Times 1966 року, в якій запитувалося: «Чи помер Бог?».

«Можливо, логічним питанням у 1966 році було «Чи помер Бог?». Але логічне питання тепер, коли сама наука вказує на

існування Бога, що звучить божівельно, але це правда, і ніхто цього не знає – «Чи мертвий атеїзм?», – каже він.

У своїй книзі Метаксас на основі досліджень приходить до висновку, що атеїзм «несумісний» з наукою.

«Насправді атеїзм несумісний з наукою. Здається, мало хто знає, що християнська віра привела до сучасної науки. Це історичний факт, а не якийсь християнський погляд на історію... Останнім часом наука відкриває щось про наш всесвіт, про землю, про людське життя, про клітинні життя, яке виглядає настільки тонко влаштованим, настільки ідеально відкальброваним, що навіть атеїсти тремтять», – зазначив він. – Це єдина річ, з якою вони не знають, як впоратися».

Метаксас висловив сподівання, що його нова книга спонукає Церкву «прокинутися» й боротися за віру.

«Бог спонукає нас боротися зі злом. Він закликає боротися на колінах у молитві, але також закликає боротися й іншими способами».

christianheadlines.com.

Ісус прямо й радикально вчить слідувати за Ним.

Золоті середини немає – ти або з Ним, або проти Нього: «Хто не зі Мною, той проти Мене; і хто зі мною не збирає, той розтрачує» (Матвія 12:30).

Бог не грає з людьми в вічний, уготований дияволом і ангелам його» (див. Матвія 25:34, 41).

Як сказала одна мудра людина, Ісус – Царська Особа, не змушуйте Його чекати.

МАНІПУЛЯЦІЯ ТА ЗНЕЦІНЕННЯ

Одна з форм поведінки, яка явно порушує межі іншої людини, – маніпуляція. Як часто ми піддаємося маніпуляції, щиро поважаючи людину, яка тисне на нас? Як часто ми плачемо через те, що чинимо за волею іншої людини, але не за волею власного серця? Як пояснити, що повага – це не беззаперечний послух і підпорядкування своєї волі іншій людині?

Таких запитань можна зібрати ще з десяток. Як відрізнити маніпуляцію від простого прохання? Що таке маніпуляція? Чи зустрічається вона в християнстві?

На жаль, так, маніпулятивні форми управління свідомістю та вчинками окремої людини чи суспільства міцно закріпилися в наших громадах. Тому варто розібратися в цих питаннях, щоб насамперед зберегти свою цілісність перед Богом.

Ісус – Спаситель кожної душі. Бог – Творець кожної душі. Дух Святий – Утішитель і Наставник для кожної народженої згори людини. У Бога є мета, покликання та доручення для кожного з нас. Але через невміння відокремлювати волю людську від волі Божої ми часто впадаємо в крайнощі, догоджаючи не Богу, а людям.

Іншими словами, коли на ґрунт низької самооцінки, незрілості, бажання сподобатися, довірливості, відсутності особистих кордонів, незнання свого покликання, цілей від Бога приходять людина з сильною волею, вона легко може маніпулювати волею слабшої людини.

Плоди одного дерева

Суттю маніпуляції є поведінка, коли маніпулятор задля власних цілей змушує слабшу людину (жертву) реагувати або чинити так чи інакше. Коли маніпуляція має успіх?

1. Людина тільки вимагає, нічого не даючи у відповідь, переважно не

чує ваших прохань.

2. Якщо їй не потрібна ваша дружба, вона віддаляється від вас, але щойно має певну потребу – відразу про вас згадує.

3. Під час суперечки, конфлікту, переходить на особистість, грубить, принижує, знецінює.

4. Тисне статусом за посадою, за позицією в церкві, за саном, за гендерною ознакою.

5. Може маніпулювати жалістю до себе, позиціонує себе жертвою в кожній ситуації.

6. Під час суперечки може повертатися до минулого та «пригадувати» негативні речі.

7. Не бере відповідальності за те, що вас напружує, ображає, показує це як щось прийнятне або навіть як піклування про вас.

8. Звертається до почуття обов'язку, християнських цінностей, віри, але тільки на своїх умовах, іншого погляду не хоче чути.

Інструменти маніпуляції – це страх, контроль, мовчання як покарання, маніпуляція любов'ю, спекуляція вірою, почуття провини та сорому, марнославство, лестощі, надія на краще майбутнє, шантаж, тиск на жалість, гнів, драматичність, перекучування інформації, примус.

Коли маніпулятор авторитетніший за статусом.

Коли жертва перебуває у співзалежному стані або емоційно пригнічена.

Коли в суспільстві, сім'ї, церкві це насаджують як форму взаємин.

Коли людина не має певних цілей і завдань у житті, не знає волі Божої щодо свого покликання.

Коли людина з пораненою душею та серцем живе в стані синдрому жертви.

Маніпулятор вдається до методів впливу на волю іншої людини часто неусвідомлено, за звичкою. Він звик використовувати людей для реалізації певних ідей і часто не зауважує, що основою його поведінки є підпорядкування іншої людини своїй волі. Деякі богослови порівнюють маніпуляцію з чаклунством. І чаклунство, і маніпуляція – це плоди одного й того ж дерева егоїзму: «Я хочу, щоби було так, як я хочу».

Апостол Павло ось як пише про догодження людям: «Бо тепер чи я в людей шукаю признання чи в Бога? Чи людям дбаю догоджати? Бо коли б догоджав я ще людям, я не був би рабом Христовим» (Галатів 1:10).

8 ознак маніпулятивної поведінки

1. Людина тільки вимагає, нічого не даючи у відповідь, переважно не

чує ваших прохань.

2. Якщо їй не потрібна ваша дружба, вона віддаляється від вас, але щойно має певну потребу – відразу про вас згадує.

3. Під час суперечки, конфлікту, переходить на особистість, грубить, принижує, знецінює.

4. Тисне статусом за посадою, за позицією в церкві, за саном, за гендерною ознакою.

5. Може маніпулювати жалістю до себе, позиціонує себе жертвою в кожній ситуації.

6. Під час суперечки може повертатися до минулого та «пригадувати» негативні речі.

7. Не бере відповідальності за те, що вас напружує, ображає, показує це як щось прийнятне або навіть як піклування про вас.

8. Звертається до почуття обов'язку, християнських цінностей, віри, але тільки на своїх умовах, іншого погляду не хоче чути.

Інструменти маніпуляції – це страх, контроль, мовчання як покарання, маніпуляція любов'ю, спекуляція вірою, почуття провини та сорому, марнославство, лестощі, надія на краще майбутнє, шантаж, тиск на жалість, гнів, драматичність, перекучування інформації, примус.

Коли маніпулятор авторитетніший за статусом.

Коли жертва перебуває у співзалежному стані або емоційно пригнічена.

Коли в суспільстві, сім'ї, церкві це насаджують як форму взаємин.

Коли людина не має певних цілей і завдань у житті, не знає волі Божої щодо свого покликання.

Коли людина з пораненою душею та серцем живе в стані синдрому жертви.

Маніпулятор вдається до методів впливу на волю іншої людини часто неусвідомлено, за звичкою. Він звик використовувати людей для реалізації певних ідей і часто не зауважує, що основою його поведінки є підпорядкування іншої людини своїй волі. Деякі богослови порівнюють маніпуляцію з чаклунством. І чаклунство, і маніпуляція – це плоди одного й того ж дерева егоїзму: «Я хочу, щоби було так, як я хочу».

Апостол Павло ось як пише про догодження людям: «Бо тепер чи я в людей шукаю признання чи в Бога? Чи людям дбаю догоджати? Бо коли б догоджав я ще людям, я не був би рабом Христовим» (Галатів 1:10).

8 ознак маніпулятивної поведінки

1. Людина тільки вимагає, нічого не даючи у відповідь, переважно не

чує ваших прохань.

2. Якщо їй не потрібна ваша дружба, вона віддаляється від вас, але щойно має певну потребу – відразу про вас згадує.

3. Під час суперечки, конфлікту, переходить на особистість, грубить, принижує, знецінює.

4. Тисне статусом за посадою, за позицією в церкві, за саном, за гендерною ознакою.

5. Може маніпулювати жалістю до себе, позиціонує себе жертвою в кожній ситуації.

6. Під час суперечки може повертатися до минулого та «пригадувати» негативні речі.

7. Не бере відповідальності за те, що вас напружує, ображає, показує це як щось прийнятне або навіть як піклування про вас.

8. Звертається до почуття обов'язку, християнських цінностей, віри, але тільки на своїх умовах, іншого погляду не хоче чути.

Інструменти маніпуляції – це страх, контроль, мовчання як покарання, маніпуляція любов'ю, спекуляція вірою, почуття провини та сорому, марнославство, лестощі, надія на краще майбутнє, шантаж, тиск на жалість, гнів, драматичність, перекучування інформації, примус.

Коли маніпулятор авторитетніший за статусом.

Коли жертва перебуває у співзалежному стані або емоційно пригнічена.

Коли в суспільстві, сім'ї, церкві це насаджують як форму взаємин.

Коли людина не має певних цілей і завдань у житті, не знає волі Божої щодо свого покликання.

Коли людина з пораненою душею та серцем живе в стані синдрому жертви.

Маніпулятор вдається до методів впливу на волю іншої людини часто неусвідомлено, за звичкою. Він звик використовувати людей для реалізації певних ідей і часто не зауважує, що основою його поведінки є підпорядкування іншої людини своїй волі. Деякі богослови порівнюють маніпуляцію з чаклунством. І чаклунство, і маніпуляція – це плоди одного й того ж дерева егоїзму: «Я хочу, щоби було так, як я хочу».

Апостол Павло ось як пише про догодження людям: «Бо тепер чи я в людей шукаю признання чи в Бога? Чи людям дбаю догоджати? Бо коли б догоджав я ще людям, я не був би рабом Христовим» (Галатів 1:10).

8 ознак маніпулятивної поведінки

1. Людина тільки вимагає, нічого не даючи у відповідь, переважно не

чує ваших прохань.

2. Якщо їй не потрібна ваша дружба, вона віддаляється від вас, але щойно має певну потребу – відразу про вас згадує.

3. Під час суперечки, конфлікту, переходить на особистість, грубить, принижує, знецінює.

4. Тисне статусом за посадою, за позицією в церкві, за саном, за гендерною ознакою.

5. Може маніпулювати жалістю до себе, позиціонує себе жертвою в кожній ситуації.

6. Під час суперечки може повертатися до минулого та «пригадувати» негативні речі.

7. Не бере відповідальності за те, що вас напружує, ображає, показує це як щось прийнятне або навіть як піклування про вас.

8. Звертається до почуття обов'язку, християнських цінностей, віри, але тільки на своїх умовах, іншого погляду не хоче чути.

Інструменти маніпуляції – це страх, контроль, мовчання як покарання, маніпуляція любов'ю, спекуляція вірою, почуття провини та сорому, марнославство, лестощі, надія на краще майбутнє, шантаж, тиск на жалість, гнів, драматичність, перекучування інформації, примус.

Коли маніпулятор авторитетніший за статусом.

Коли жертва перебуває у співзалежному стані або емоційно пригнічена.

Коли в суспільстві, сім'ї, церкві це насаджують як форму взаємин.

Коли людина не має певних цілей і завдань у житті, не знає волі Божої щодо свого покликання.

Коли людина з пораненою душею та серцем живе в стані синдрому жертви.

Маніпулятор вдається до методів впливу на волю іншої людини часто неусвідомлено, за звичкою. Він звик використовувати людей для реалізації певних ідей і часто не зауважує, що основою його поведінки є підпорядкування іншої людини своїй волі. Деякі богослови порівнюють маніпуляцію з чаклунством. І чаклунство, і маніпуляція – це плоди одного й того ж дерева егоїзму: «Я хочу, щоби було так, як я хочу».

Апостол Павло ось як пише про догодження людям: «Бо тепер чи я в людей шукаю признання чи в Бога? Чи людям дбаю догоджати? Бо коли б догоджав я ще людям, я не був би рабом Христовим» (Галатів 1:10).

8 ознак маніпулятивної поведінки

1. Людина тільки вимагає, нічого не даючи у відповідь, переважно не

Як чинить Бог?

Бог ніколи не діє підступно й підло. Він ніколи не вдається до маніпулятивної форми стосунків. Він завжди зацікавлений у добровільному рішенні людини, а не примусі. Він зацікавлений у вільній волі людини, а не в її зламаності. Він не ламає людину через коліно підкоряючи своїй волі. Він чекає, коли людина сама забажає виконати волю Господа.

Божі принципи – це любов, повага й прийняття людини в будь-якому стані, щоб їй допомогти й дати надію. Хай ці принципи стануть і нашими.

Менш агресивна, але не менш образлива форма поведінки

Знецінення – менш агресивна, проте зовсім не менш образлива форма поведінки. «Та не бери ти близько до серця», «Дякуй, що не гірше», «Тебе ще Бог помилював, подивися на...», «А ось я у твоєму віці», «Візьми себе в руки, ти не одна таке пережила» – усі ці фрази применшують біль іншої людини.

Найімовірніше, ви чули такі заяви щодо себе або когось іншого. Усе б нічого, але ця форма спілкування стає дедалі більш звичною. І,

наприклад, людина, яка багато років віддала праці, навчанню, бізнесу, материнству, служінню, зрештою чує: «Тобі просто пощастило. Бог особливим чином благословив тебе». І мало хто бачить за успіхом розгубленість, біль, сльози, безсонні ночі, молитви, стогнання, пошук, величезні ризики, внутрішню боротьбу й т. ін.

Знецінення – це слова іншої людини, які позбавляють значущості (вартості) ваші емоції, особисті якості, досягнення, цінності, принципи, рішення, віру, успіх і т. ін.

Найчастіше ми стикаємося з цим у трьох колах: у родинному, наприклад, коли старше покоління вважає за потрібне повчати молоде й давати непрохані поради. Або, навпаки, – молоде покоління нехтує досвідом старшого.

У дружньому колі – сюди можна віднести зауваження, жарти, на які ви не знаєте, як реагувати.

І в колі сім'ї – чоловік постійно вказує на якийсь ваш «недолік» або ви – на його, кажучи, що цього можна було б легко позбутися. Ще ви можете нагадувати своїм дітям про їхні хиби. Вони натомість – про вас, не усвідомлюючи, які зусилля докладає кожен, щоб змінитися чи позбутися чогось поганого у своєму характері.

Нас знецінюють, і ми знецінюємо. Знецінення виявляється у формі незаслуженої критики. «Ти подивися на неї, як вона співає, що вона про себе надумала...»

Знецінення виявляється в порадах, яких не просять: «Ти чого така бліда – худнеш чи що? Більше гуляй на свіжому повітрі, приймай залізо».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Знецінення виявляється і як турбота, яка того, хто її висловлює, ні до чого не зобов'язує: «Ти чому так поправилася? Хворієш чи що?».

Звідки корінь?

Повернімося до Едемського саду. Єва з Адамом насолоджуються життям, Богом та одне одним. Але прийшов ворог у вигляді змія й став сіяти сумніви. Саме він перший на землі знецінив життя Адама та Єви. Він поселив цю думку в розумі Єви, і вона купилася, повірила. І як тільки Адам і Єва повірили в цей обман, вони вже самі знецінили те, що мали в Бозі. У їхню сім'ю прийшли розділення, сором, ганьба й перший конфлікт.

Вони одягнулися. Що це означало? Вони відокремилися один від одного через фігове листя, між ними вже були перегородки у вигляді одягу.

Вони одягнулися. Що це означало? Вони відокремилися один від одного через фігове листя, між ними вже були перегородки у вигляді одягу.

Вони одягнулися. Що це означало? Вони відокремилися один від одного через фігове листя, між ними вже були перегородки у вигляді одягу.

Вони одягнулися. Що це означало? Вони відокремилися один від одного через фігове листя, між ними вже були перегородки у вигляді одягу.

АНТИЦЕРКОВНА ВИСТАВА, ЯКА ПІШЛА НЕ ЗА СЦЕНАРІЄМ

«Бо для Бога неمانе жадної речі!» (Луки 1:37).

На початку 60-х, під час хрущовських гонінь, у Москві вирішили поставити антицерковну виставу. На сцені побудували декорації винного льоху. За сценарієм у цьому погребі зібралось безліч ченців, священників, блудниць... Вони п'ють, бешкетують і співають богохульні пісні.

За сценарієм у цей натовп входить «Христос». Він дивиться на сказаних ченців і кричить: «Гей ви, слухайте, зараз я буду читати «Блаженні убогі духом, бо їхнє є Царство Небесне; блаженні ті, що плачуть...» Але ніхто не звертає на нього уваги, і він позіхає, жбурляє Євангеліє на підлогу. «Хто б тільки знав, як мені все це набридло. Дайте-но кухоль, і побільше!». Йому зачерпують з тієї ж бочки, «Христос» випиває залпом і приєднується до загальної вакханалії...

На прем'єру чекали самого генсека Микиту Хрущова та інших високопоставлених осіб. Роль «Христа»

мав грати один молодий актор, улюбленець Хрущова. Для правдоподібності для нього розшукали справжню Біблію.

У день прем'єри на виставу прийшло багато відповідальних товаришів, представників дипломатичного корпусу. Зал повний. Піднімається завеса, і перед глядачами постає льох, ось і ченці з блудницями, і бочка з вином... Веселощі в розпалі, з'являється «Христос». Стає перед глядачами, відкриває Біблію і починає читати за сценарієм заповіді блаженства. Читає першу, другу, третю...

За сценарієм книжка давно вже

мала валятися на землі, а увяний «Христос» мав приєднатися до загальних веселощів. Але з незрозумілої причини він не може зупинитися і як заморожений читає заповіді до кінця.

Потім читає весь п'ятий розділ Євангелія від Матвія, потім шостий... Глядачі здогадуються, що на сцені відбувається щось не так. Артисти припинили балаган. Усі почали уважно слухати. Артист закінчив читання Нагірної проповіді, перекрестився зі словами: «Пом'яни мене, Господи, у Царстві Твоєму» і пішов в сльозах зі сцени. У залі грובה тиша.

Був великий скандал, але інформація про те, що трапилося, з'явилася тільки в західній пресі, завдяки аргентинському журналісту, який був на тій виставі й бачив усе на власні очі.

Фазіль ІРЗАБЕКОВ.

КРИТЕРІЇ НАШИХ ВЧИНКІВ

Важливою відмінністю між віруючими і невіруючими людьми є критерії оцінювання власних вчинків. Якщо таким критерієм для віруючих є заповіді Божі, біблійні принципи, приклад Христа та Його послідовників, то для невіруючих таким критерієм найчастіше виступають вони самі, їхні власні переконання.

І наскільки ці переконання поступаються біблійним принципам (а біблійні принципи завжди вищі за людські) – залежить конкретно від людини.

Тому якщо людина вважає себе цілком нормальною, праведною, як кажуть, нічого не вкраля, нікого не вбила – це лише свідчить про те, що вона дуже поверхнево сприймає Божі заповіді, і не більше того, вона праведна лише у власних очах.

Таку праведність найкраще ілюструють наступні біблійні слова: «Вся праведність наша – як забруднений одяг» (Ісаї 66:4).

Такий самообман може мати доволі негативні наслідки: бо Христос «прийшов прикликати не праведників, але грішників до покаяння» (Матвія 9:13).

А оскільки такі люди вважають себе «праведними», то і Христос їм

не потрібен.

Саме таких людей Христос мав на увазі, коли промовляв: «Бо згрубіло серце людей цих, і вухами туго чують, і очі свої ступили, щоб не побачити очима, і не почути вухами, і серцем не зрозуміти, і не навернутися, щоб Я зцілив їх» (Матвія 13:15).

Оксана ГРАБЧУК.

ПРО ЩО ЗАПИТАЄ БОГ...

Є гріх, про який мало говорять. А він, однак, дуже небезпечний. І мова про нього йде у 25-му розділі Євангелія від Матвія. Взагалі, це дуже цікавий розділ, там згадані дві притчі – про десять дів і про таланти, і розповідається про суд перед великим Божим престолом. І у всіх цих трьох епізодах йдеться саме про цей гріх.

«Так само ж один чоловік, як відходив, покликав своїх рабів і передав їм добро своє. І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому один, кожному за спроможністю його. І відійшов. А той, що взяв п'ять талантів, негайно пішов і орудував ними, і набув він п'ять інших талантів. Так само ж і той, що взяв два і він ще два інших набув. А той, що одного взяв, пішов та й закопав його в землю, і сховав срібло пана свого. По довгому ж часі вернувся пан тих рабів, та й від них зажадав обрахунку. І прийшов той, що взяв п'ять талантів, приніс ще п'ять талантів і сказав: Пане мій, п'ять талантів мені передав ти, ось я здобув інші п'ять талантів. Сказав же йому його пан: *Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!* Підійшов же й той, що взяв два таланти, і сказав: Два таланти мені передав ти, ось ще два таланти здобув я. Сказав йому пан його: *Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!* Підійшов же і той, що одного таланта взяв, і сказав: Я знав тебе, пане, що тверда ти людина, ти жнеш, де не сіяв, і збираєш, де не розсилав. І я побоявся, пішов і таланта твого сховав у землю. Ото маєш своє... І відповів його пан і сказав йому: *Рабе лукавий і лінивий! Ти знав, що я жну, де не сіяв, і збираю, де не розсилав? Тож тобі було треба віддати гроші мої грошомінам, і, вернувшись, я взяв би з прибутком своє. Візьміть же від нього таланта, і віддайте тому, що десять талантів він має. Бо кожному, хто має, дається йому та й додається, хто ж не має, забересться від нього й те, що він має. А раба непотрібного киньте до зовнішньої темряви, буде плач там і скрегіт зубів!» (Матвія 25:14-30).*

щось робить, укладає якісь угоди, проводить фінансові операції... Це праця, це ризики, це не комфортна позиція, де загорнув собі в хустинку купу грошей, закопав і – сидиш, чекаєш, поки господар повернеться.

Робота багатьох християн нині – сидіти і чекати Христа. А це небезпечна позиція. Пан того раба, повернувшись, сказав: я все для тебе зробив, а ти побоявся ризикнути. Але чому ж ти тоді не віддав мое золоте лихварям, чому, умовно кажучи, не поставив гроші на депозит?

Нині серед християн багато таких «рабів». Сидять і чекають, так, ніби чекати Христа – це якась серйозна робота. Займіться ділом, натякає у цій притчі Христос.

Лукавство – найгірше

Зверніть увагу на ще одну річ. Пан дає третьому рабові дві характеристики. Він не лише лінивий, він – лукавий. І це найстрашніше. Лукавий раб, який нічого не хотів робити, не хотів брати на себе відповідальності, лізти в «брудну» політику, займатися суспільною діяльністю... І цю позицію бездіяльності, байдужості і лінивства почав виправдовувати, зодягати в теологічні шати. Тобто придумувати своє «богослов'я». Мовляв, навіщо ви кудись бігаєте, із чимось носитеся, у щось втручаєтесь. У нашого пана незліченні багатства, він жне, де не сіяв, і збирає, де не розсилав. У нього цих талантів мільйони, і який толк з цих ваших п'яти чи двох... Не ганьбіться, не лізьте нікуди.

Я бачив дуже багато християн, які запевняють: усе в Божих руках, у Нього є все, не треба ніяких зусиль, чекай Його благодаті... Бог багатий і нічого не потребує... Не втручайтесь, ваше життя – на небесах... І Христос таким скаже: ти не просто ледачий, ти – лукавий...

У кожного з нас є таланти. У кожного – своя сфера діяльності, своя ділянка фронту. Воювати має кожен. Бог каже: ти ледачий – це погано, але те, що ти лукавий, – це найгірше.

Ефект метелика

Хтось скаже: та в мене нема мільйона доларів, що я можу зробити, я проста, скромна людина...

Чи ви чули щось про ефект метелика? Цей термін у природничих науках запровадив Едвард Лоренц. Йдеться про те, що незначний вплив на систему в одному місці може мати великий і непередбачуваний ефект де-небудь інде. Лоренц пояснив цей ефект так: «Помах крил метелика в Бразилії викличе торнадо у штаті Техас».

І якщо ви думаєте, що ви слабка, незначна людина, згадайте цей ефект метелика. Можливо, ви – маленькі, як той метелик, але махайте крилами, скільки можете, і це незначне коливання може потрапити в резонанс з іншим коливанням, і ще, і ще і за певний час спричинить потужне торнадо, здатне підняти в небо цілі будинки...

Яка найпотужніша зброя на землі? Безперечно, ядерна. Уран 238 – це проста каменюка. Ви можете бити по ній молотом з усіх сил – і ніякого ядерного вибуху не буде. Можете кинути у горнило печі – і ця каменюка не вибухне, бо немає критичної маси. А коли в урані 238 створюється критична маса, виникає потужний ядерний вибух.

А як створюється критична маса? Просто треба додати ще один протон, таку мікроскопічну, позитивно заряджену елементарну частинку атомного ядра. І як тільки її додати – стається великий вибух. Малесенький протон – призвідник величезного вибуху. Може, ви і є той маленький протон?

Тому я хочу зруйнувати цю небезпечну, лукаву теологію, коли хтось говорить: ваші зусилля марні, нічого не вдієш, корупцію в Україні не здолати. Так, зміни даються важко, але потрібно щось робити. Ефект метелика діє. Ваш талант має значення. І того, що у вас є, достатньо, щоб отримати ще один талант. Ви можете щось робити. Написати два рядки правди в фейсбуці, 15 хвилин помолитися про щось, сказати слово втіхи вдові, яка втратила чоловіка на фронті...

Не думайте, що це дрібничка, усі ці справи колись спрацюють у критичну масу благословень. І другий прихід Христа – це остання така критична маса. Але не треба просто чекати, треба наближати Його прихід своїми діями, використовуючи таланти, які, без сумніву, дав вам Бог.

Засуджені, бо не робили доброго

Далі у 25-му розділі Ісус продовжує розвивати цю думку й описує майбутні події. Згадаймо другу частину цього опису: «Тоді скаже й тим, хто ліворуч: Ідьте від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований. Бо Я голодував був і не нагодували Мене, прагнув і ви не напоїли Мене, мандрівником Я був і не прийняли ви Мене, був нагий і не зодягли ви Мене, слабкий і в'язниці і Мене не відвідали ви. Тоді відповідать і вони, промовляючи: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили, або спрагненого, або мандрівником, чи нагого, чи недужого, чи в'язниці і не послужили Тобі? Тоді Він відповідать їм і скаже: Поправді кажу вам: чого тільки одному з найменших цих ви не вчинили, Мені не вчинили! І ці підуть на вічну муку, а праведники на вічне життя» (Матвія 25:41-46).

І знову питання: що поганого зробили люди, які підуть у вічний вогонь? Вони не блудили, не крали і не брехали, бо інакше Христос би про це сказав. Вони просто чогось не зробили... Вони засуджені не за те, що щось погане зробили, а за те, що не зробили доброго. Не відвідали засудженого, не зайшли в госпіталь, не подбали про військових...

Могила всього доброго

У цьому контексті можна згадати також притчу про десять дів. П'ять із них запасли оливою, а п'ять – ні. Вони просто нічого не зробили. Виходить, можна грішити тим, що не робиш те, що мав би робити. Тільки Богу відомо, який потенціал ви маєте, скільки талантів у вас є. І цей гріх тим і небезпечний, що він не явний, але визначальний в очах Бога.

Згадаймо ще притчу про доброго самарянина з 10-го розділу Євангелія від Луки. Повз побитого чоловіка проходять священник і левит, духовні люди, які, можливо, послідають до храму. Вони не зробили нічого поганого тому чоловікові, вони просто байдуже пройшли повз нього.

Так і багато християн сьогодні байдуже проходять повз скривавлене, побите тіло української нації, над яким знущаються, як лише

хочуть. А Бог за всім спостерігає. І апостол Яків нагадує: «Отож, хто знає, як чинити добро, та не чинить, той має гріх!» (Якова 4:17).

Ось цей найнебезпечніший гріх! Якщо ти можеш щось зробити – і не робиш, маєш гріх.

І скільки благословених ідей поховано, скільки людей не народилися згори, скільки церков не побудовано, скільки Царства Божого не розширено, який дефіцит слави Божої на землі створено саме через цей гріх. Скільки непробуджених країн, незмінених суспільств, неосвячених сердець...

Цей гріх – могила всього доброго, де ми ховаємо все, що Бог нам дає, – «закопав його в землю...» Ми лежимо на дивані. Нам просто байдуже. Підходить до мене якийсь один християнин і питає, як там на фронті. Бо він сам нічого не знає, новин не читає – боїться втратити мир.

Так, навіщо читати – простіше засунути голову в пісок, забувши, що інші частини тіла, м'яко кажучи, теж вразливі. Ми закопуємо таланти, закопуємо багатство, закопуємо ймовірні благословення, бо один талант міг би принести ще один, два – ще два, а п'ять – ще п'ять.

І ще один текст зі Святого Письма: «Коли ж руки свої простягає, я мружу від вас свої очі! Навіть коли ви молитву примножуєте, Я не слухаю вас, ваші руки наповнені кров'ю... Умийтесь, очистьте себе! Відкиньте зло ваших учинків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе! Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь!» (Ісаї 1:15-17).

До кого тут звертається Бог? До віруючих людей. Але хіба вони когось вбили, когось зарізали? Чому їхні руки наповнені кров'ю? Від яких злих вчинків вони мають очиститися?

Бог пояснює, що саме треба робити: жадати правосуддя, заступатися за скривджених... То це не вони їх кривдять? Не вони знущаються над вдовою? Не вони утискають сироту? Не вони. Але кров нещасних скривджених – на руках віруючих людей, каже Бог. Віруючі мали би за них заступитися – і не заступилися. І Бог не хоче їх чути, Йому байдуже до їхнього прославлення і їхніх піднятих рук.

Країна, де реалізуватися найлегше

Мова зовсім не про те, що не треба ходити до церкви. І це треба робити, і того не лишати. У церкві ми надихаємося, отримуємо напрямку руху і знання, які будемо використовувати поза церковними стінами. У церкві помолилися, надихнулися, зорієнтувалися – і пішли працювати.

Ми не раз чуємо свідчення про те, як людина робила погані вчинки (блудила, курила, вживала наркотики, пиячила...) – і Бог її від цього всього звільнив, тепер вона нічого поганого не робить.

Не про те ми свідчимо, людина дорогої. Так, це прекрасно – отримати звільнення від залежності. Але треба свідчити ще й про інше: я боявся слово сказати, а тепер завжди говорю правду; я ніколи ні в що не втручався, а тепер з іменем Божим і захистом Божим роблю те і те... Оце справжнє свідчення, а не те, що ти просто перестав пиячити. Так, печінку свою ти зберіг, але на поширення Євангелія це не дуже впливає.

Висновок простий: потрібно докласти всіх зусиль, щоб викоренити цей лукавий гріх неробства, бездіяльності зі свого життя. І це непросто.

Та насправді Україна – це країна, де християнин може реалізуватися дуже легко.

Влада не дбає про людей? Християни, дійте! Медицина корумпована? Християни, вперед!

Маса вдів і сиріт? Християни, вам слово! Деякі християни з Німеччини бідкалися мені, мовляв, нам так важко, ми хочемо робити щось для Бога і не знаємо, що Держжава все повирішувала, бідних годують, одягають, дбають про них...

Нам не треба бідкатися – перед нами безмежний простір для діяльності. І Христос колись скаже: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Увійди в радість Пана свого!».

Ігор ПЛОХОЙ.

Військовий капелан, християнський блогер.

МИ ВАС НЕ ПОКИНЕМО!

«Що ж буде далі», – питають люди, коли бачать, що я військовий. Раніше я досить часто чув слова подяки за службу, а нині знайомі та незнайомі кажуть: «Ви ж військовий, що там у вас знають? Що далі буде?».

Зазвичай я відповідаю, що й сам перебуваю у стані невизначеності, чи переказую думки експертів, видаючи за власні. Але тепер розумію, що все це – маячня. На питання щодо розвитку військових дій я, як військовослужбовець та капелан, маю тільки одну відповідь: «Не хвилюйтесь. Ми вас не покинемо».

ВІРУЮ

«Не хвилюйтесь. Ми вас не покинемо», – хіба це не єдина відповідь, яку мають почути цивільні люди від військових? Я обрав цей шлях, вдягнув однострій, склав присягу не для того, аби множити страх та невизначеність. Дійсно, я знаю небагато, але знаю точно: не кинемо, будемо захищати.

Є багато причин, що мотивують українських військових триматися, продовжувати боротьбу, захищаючи український народ. Особисто для

мене важливою є вірність Господа, Який веде боротьбу за кожного з нас та обіцяє: «Я тебе не залишу і не відступлю від тебе» (Євреїв 13:5).

Маючи перед собою такий приклад, я повинен подолати невизначеність і страх – не тільки в собі, але і в тих, хто звертається до мене з запитаннями.

«Не хвилюйтесь. Ми вас не покинемо».

Денис ГОРЕНЬКОВ.

Військовий капелан.

ЧИ МОЖЕ МОЛИТВА ЗУПИНИТИ ВІЙНУ?

Здається, ми ще ніколи не молилися так, як тепер. А війна все триває і триває. Чи здатна молитва втрутитися в її хід і змінити ситуацію? Розмову на цю тему зі старшим єпископом Української Церкви Християн Віри Євангельської Анатолієм Козачком пропонуємо вашій увазі.

– У чому, на вашу думку, суть молитви?

– Молитва – це спілкування з Богом, у якому ми виявляємо Йому свої бажання. І Бог, милостивий та добрий, звертає на них увагу. Власне, вияв своїх бажань Богові ми й називаємо молитвою.

Та погляньмо з іншого боку. Коли

Бог створив землю, то дав їй свободу, дав право вибору. Тобто Бог зробив людину свого роду автономною, бажачи мати спільність із нею як вільною особистістю. Він не творив нас якимись пристроями, які просто вмикаєш і використовуєш, як вважаєш за потрібне. Він хотів мати спільність із кимось, схожим на Нього, тим, хто має свободу всередині й любить не з примусу.

Уявіть, що ви прийшли додому, і хтось із ваших рідних простягає вам флешку й каже: «Хочу з тобою поспілкуватися. Ось послухай». І йде геть. Ви вмикаєте флешку. Там записані ніби й гарні слова, але вони не мають такої цінності, як слова, сказані вам особисто. Так само Богові цінні наші слова, наші бажання й переживання, висловлені Йому напрома.

Та коли людство оступилося і земля опинилася під владою гріха, то наші молитви – це ніби воцання про те, що нас обманули, і благання, щоби Бог повернув нам і нашої землі той стан, у якому та для якого ми були створені. І поступово ми до цього прийдемо.

Я розумію, що земля настільки спотворена гріхом, що немає перспективи для того, щоб залишилося все так, як є. Але для того, щоб повернутися до повної спільності з Богом, ми маємо всі перспективи. І молитва якраз для того, щоб цю спільність мати й розвивати.

Тому молитва дуже важлива, через неї ми виражаємо своє серце, жалкуючи й каючись за вчинене.

– Звісно, не всі люди моляться і вважають, що молитва здатна щось змінити. Але дуже багато людей так моляться, тривають цілі молитовні марафони, а перемоги все немає. І справді, було безліч чуд, які ми бачили і про які знаємо, так, Бог захищав. Але разом із тим є обстріли, тривоги, смерті... Як бути з цим? Що говорити людям?

– Ми не повинні вбачати в молитві лише якесь прохання до Бога. Суть молитви – побудова взаємин із Богом. Тому коли ми просимо Бога зупинити війну, але не вивчаємо Слова Божого, не каємося в гріхах, не робимо добрих справ, не шукаємо того, чого Він очікує від нас, то молитва набуває дивного статусу – стає певного роду вимогою. Хоча, я вірю, і її чує Бог, і чаша молитов наповнюється.

Але подивімося на це з іншого боку: ми ж не знаємо, як би все склалося, якби ми не молилися. Впевнений, що було б у рази гірше. Тому раджу й далі молитися, сприймаючи молитву як можливість будувати взаємини з Богом, відкривати Йому своє серце. І якщо до нашого серця підкрадається розчарування, то, сприймаючи молитву як взаємини з Богом, ми зможемо вистояти, бо відчуватимемо, що Бог поруч, що Він чує та знає, як краще, і дає нам силу молитися далі й служити іншим людям.

Не можу сказати, скільки часу це все триватиме. Я не знаю, бо, окрім якихось видимих речей, є й невидимі. І часто стається так, що роль певної події в історії людства можуть оцінити лише майбутні покоління. Так,

на нашу долю випало багато болю, багато людей нині гине, багато покалечених як фізично, та і духовно. Але Бог у всьому цьому працює з нами й допомагає нам все пройти, коли ми звертаємося до Нього.

Бог дав нам вільну волю, і ми живемо так, як вирішуємо самі. Ми можемо молитися, а можемо й не молитися. Але я раджу всім через молитву будувати стосунки з Богом, щоб отримувати від Нього і підбадьорення, і допомогу, і перспективу. А те, чого ми не розуміємо й не можемо змінити, віддаймо Йому. І через короткий час зможемо побачити, що Він зробить і як буде діяти.

– Яке найважче запитання вам поставили за ці роки?

– Зазвичай воно звучало з уст людей, які когось чи щось втратили, і починалося зі слова «чому?» У цьому запитанні багато болю й мало відповідей. Тут можна лише поспівчувати, підтримати, помолитися разом і побути поруч. Тут важливо підбадьорювати людину, щоб вона не розчарувалася повністю.

– А як не розчаруватися?

– Пригадаймо історію Йосипа. Скільки він настраждався: і від братів, і в Єгипті. І в часи тих страждань до нього могли підкрадатися розчарування. Та коли ми читаємо про нього, то не помічаємо, що він був розчарований. Основна причина цього – він мав взаємини з Богом.

Звісно, смуток у житті буває, і сліози часто дуже важливі. У житті царя

Давида був випадок, коли він зі своїми людьми повернувся до Ціклагу й виявив, що місто спалене, а їхні дружини та діти забрані в полон. І Біблія розповідає, що вони плакали й ридали так, що у них уже не стало сили.

Через нашу здатність плакати ми отримуємо певну психологічну розрядку. Але не варто забувати, що це не вирішує проблеми. І потім Давид, як написано, укріпився надією на Бога й став молитися. Це саме той момент: коли ми молимося, Бог дає нам думки – і ми діємо.

Тому молимося до Бога, а Він буде давати думки щодо того, що і як ми можемо зробити, щоб пройти складні часи. А потім будемо діяти відповідно до того, що сказав Бог. Бо скільки б ми не плакали, та якщо не будемо взаємин із Богом – не зможемо здобути внутрішньої перемоги у своєму душі.

Тому зміцняймося надією на Бога. Саме це давало надію Йосипу – і зрештою, в його житті все склалося добре. Він став «прем'єр-міністром» однієї з найрозвиненіших країн того часу. Давид зі своїм військом теж зібрався з силами, наздогнав ворогів, переміг їх – і повернув свою родину.

Нині ми перебуваємо всередині вихору, бурі, у ситуації, яка видається неймовірно складною, і нам дуже важко побачити те, що за межами. Але довірмося Богові, бо лише Він здатен вивести нас із цієї бурі.

Розмовляв Віктор ВОЗНЮК.

«Благовісник», 1, 2024.

(Друкється зі скороченнями).

НЕ ЛИШЕ МИЛОСТИВИЙ, АЛЕ Й СПРАВЕДЛИВИЙ

«І сказав Господь: "Ти змилювався над рициновим кущем, над яким не трудився, і не плакав його, який виріс за одну ніч, і за одну ніч згинув. А я не змилювався б над Ніневією, цим великим містом, що в ньому більше дванадцяти десятисячок люда, які не вмють розрізняти правиці своєї від своєї лівиці, та численна худоба?» (Йони 4:10-11).

Коло б у Бога було стільки ж милосердя, скільки в людини, Він у Своїй могутності вже давно знищив би більшість людей. Коло б Господь не був настільки довготерпеливим, багато людей опинилося б передчасно в пеклі, а багато міст і сіл були б зруйнованими вщент. На щастя, Бог повний любові і милості! Така Його божественна природа, такий Його характер.

Але не варто зловживати Його добротою, Його милосердям і любов'ю; Бог не тільки милостивий та милосердий, але й святий, справедливий, і ненавидить зло. Візьмімо хоча б ту саму Ніневію: Господь виявив до цього міста багато милосердя і терпіння, але люди не бачили цього, не оцінили і з кожним роком ставали все гіршими й гіршими, чаша беззаконня цього міста швидко наповнювалась, злочинства їх піднялися до Бога, кожен йшов дорогою зла, а насильство примушувало кликати до Бога пригноблених і ображених. Коло б Бог і далі продовжував терпіти їхні беззаконня, коли б Він заплющив очі на насильство їхніх рук, це не відповідало б ні справедливості, ні святості Судді всієї землі. Інакше кажучи, Бог не був би добрим, милостивим, милосердним та справедливим.

Милість до злочинців стала б жорстокістю до ображених. Милосердя

до ніневітян виявилось би нещастям для поневолених ними народів. Насилля і зло вимагали розплати. Коло б це столичне місто Ассирії і далі продовжувало йти своєю дорогою такими ж темпами, то через сорок днів чаша злочинств переповнилась би, і тоді Господь здійснив би над Ніневією Свій суд, і ніяка сила у світі вже не врятувала б це місто.

І ось на самісінькій межі цієї розплати, за сорок днів до здійснення страшного правосуддя, Бог ще виявляє милість до Ніневії, попереджуючи через Йону: або покаяння, або загибель! І Ніневія покалася!

Не так сталося з допотопним світом. Коло Господь побачив, що «велике розбещення людини на землі, і весь нахил думки серця її – тільки зло повсякденно» (Буття 6:5-12), Він у милосерді Своєму попереджував людей через Ноя, Еноха та інших пророків, але вони не покалялись. Залишити їх напризволяще, щоб вони і далі йшли дорогою зла, Він не міг – це суперечило би святості Божій, і Суддя всієї землі знищив їх потопом. Звичайно, не з легким серцем Бог здійснив Свій присуд, Його любляче серце боліло і шкодувало за зло, яке Він навів на землю, але нічого іншого вчинити не міг. А можливо, коло б ці допотопні люди покалялись останнього дня так, як покалялись ніневітяни, Бог змінив би Своє рішення.

Дивись на себе

Чи не змушують нас ці два приклади подумати про те, що кожен із нас повинен подивитися на себе? Йдеш ти дорогою добра чи дорогою зла – Бог бачить і знає все. Можливо, Він навіть давно і довго терпить когось із нас, можливо, міра беззаконня декого з нас вже підходить до кінця і дехто сьогодні співає християнський гімн: «Вже присуд жакливей готовий давно, й безодня вже майже відкрилась», навіть не підозрюючи, наскільки ці слова стосуються саме їх.

Бог не хоче смерті грішника

(Єзекіїла 33:11), але Він не може спасти його, якщо цей грішник не покається і не зверне з лихого дороги своєї. Поки ніневітяни не калялись, їх очікували суд і загибель, коли ж вони покинули злі вчинки свої – милість Господня дала їм спасіння.

Чому милість Господня така велика і чому милість перевищує суд? Бо така Божя природа, такий Його характер. Але коли наш Небесний Батько настільки милосердний і шкодує за зло, то, очевидно, таким повинні бути і Його діти, які так кож одержали божественну природу через відродження. Усе Писання вчить нас милосердю, всепрощенню і любові. У Своїй Нагорній проповіді Господь Ісус говорить: «А Я вам кажу: любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і молись за тих, хто вас переслідує, щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі...» (Матвія 5:44-45).

Який Батько, такими повинні бути і Його діти. Коло наш Отець шкодує за зло, яке прийшло на народ, то і ми повинні співчувати ближнім, які переживають горе. Ми не можемо радіти нещастю свого брата і сумувати, коли він щасливий. Радість нашого ближнього – наша радість, і смуток його – наш смуток. «Тіштесь з тими, хто тішиться, і плачте з тими, хто плаче» (Римляни 12:15).

Бог помилював ізраїльський народ, коли сорок років вів його по пустелі (Єзекіїла 20:17) і коли він так часто засмучував і гнівив Його. Бог помилював Ніневію, велике місто, в якому було більше ста двадцяти тисяч дітей, що не вмели відрізняти правиці від лівиці. Чи не говорять це нам про те, що коли наш ближній у біді, ми повинні поспівчувати йому і допомогти?

Християнин більше любить прощати, ніж карати. Правда, коли ми бачимо гріх, ми повинні не тільки вказати людині на гріх, але й привести її до покаяння, однак ми не повинні їй мстити.

РАЙ І ПЕКЛО - ЦЕ МЕТАФОРИ ЧИ РЕАЛЬНІ МІСЦЯ?

Хтось вважає, що це метафори, мовляв, людина після смерті живе у спогадах інших. Наскільки це правда? Проста відповідь на це питання звучить так: це реальні місця, описані за допомогою метафор. Біблія прямо каже, що «призначено людям один раз померти, а потім суд» (Євреїв 9:27).

Наше перебування на цій землі неминуче закінчиться, а далі ми продовжимо жити у зовсім іншому вимірі. От тільки в якому саме?

У Євангелії від Матвія 25:31-46 показаний явний поділ на дві групи: «Тоді Цар скаже тим, які праворуч: "Прийдіть, благословенні Мого Отця, успакуйте Царство, приготуйте вам від створення світу..." Тоді скаже й тим, які ліворуч: "Ідіть від Мене, прокляті, у вічний вогонь, приготованийний дияволом та його ангелам..." І підуть ті на вічне покарання, а праведники – на життя вічне».

Зверніть увагу, що і Царство, і вічний вогонь були заздалегідь приготувані: тільки Царство – для людей, а вогонь – для сатани й демонів, і Бог ніколи не планував, щоб ми там опинилися.

Оскільки Він щиро «бажає, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання істини» (1 Тимофія 2:4), Він «довготерпеливий до нас, не бажачи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття» (2 Петра 3:9).

Для опису пекла Ісус використав зрозуміле на той час порівняння з «геєною» – сміттєзвалищем за межами Єрусалиму, що утворилося там, де люди раніше поклонялися ідолам (збіг чи символізм?).

Згодом туди почали викидати не лише відходи та нечистоти, але й трупи злочинців. За деякими даними, усе це постійно горіло, і ніхто не знав, як загасити полум'я та позбутися жакливого смороду.

А ось як цей образ перегукується із місцем вічних страждань:

– «...невгасимий вогонь, де черв'як не гине, і вогонь не гасне» (Марка 9:43-44).

– «...мучуся в цьому полум'ї!»

(Луки 16:24).

– «...і кого не знайшли записаним у книзі життя, той був укинений у вогняне озеро» (Об'явлення 20:15). Зрештою, за аналогією із земною «геєною», вічна також буде поза Єрусалимом, тільки тепер Небесним (Об'явлення 22:15).

І ще один цікавий момент. Пам'ятаєте, як Ісус на хресті пообіцяв розбійників: «Сьогодні ж будеш зі Мною в раю»? Швидше за все, тіло цієї людини після розп'яття опинилося на вже згаданому фізичному сміттєзвалищі, тоді як його душа уникла цього в духовному розумінні слова.

«Не бійтеся тих, хто вбиває тіло, а після цього не можуть більше нічого зробити... Бійтеся того, хто має владу, вбивши, ще й у геєну вкинути. Так, кажу вам: того бійтеся!» (Луки 12:4-5).

Річ у тому, що Бог вважає на наш вибір не тільки на землі, але й у вічності. Якщо людина жила так, ніби Його не існує, то ця лінія логічно продовжиться і після її смерті.

Клайв Льюїс писав, що пекло – це «найбільший пам'ятник людській свободі». У результаті залишаться лише два типи людей – ті, хто говорив Богу: «Хай буде воля Твоя», і ті, кому Він скаже: «Хай буде воля твоя».

Суть пекла – не в тому, що там страшно і боляче, а у відділенні від свого Творця, а суть раю – не в тому, що там легко і приємно, а в нескінченному спілкуванні з найдорожчою для нас Особистістю.

Погана новина в тому, що на землі немає жодної людини, яка б заслужила на спасіння. Хороша – це ще не вирок, адже Бог пропонує нам вихід через віру в Ісуса Христа і близькі взаємини із Ним.

ВІРУЮ

БОЖИЙ АВТОБУС ПУСТЕЛІ

Задовго до того, як люди винайшли легкові і вантажні машини, Бог створив транспортний засіб, що не має потреби у виправленнях і поліпшеннях. Для пересування пустелями світу цьому транспортному засобу не потрібні широкі шосе або дороге пальне. Він може нести майже пів тонни вантажу, не перегріваючись у спеку, що часто трапляється з легковими й вантажними машинами!

Цим живим засобом пересування є дивний і чудесний верблюд. Протягом тисяч років жителі південних країн і пустель поклалися на своїх вірних верблюдів, як сьогодні люди покладаються на легкові й вантажні машини для пересування і перевезення вантажів з місця на місце.

Верблюд не тільки може, але й хоче носити надважкі вантажі, роблячи це за допомогою дуже дешевого пального, набагато дешевшого від нинішнього бензину, необхідного для заправлення наших машин! На відміну від інших тварин, верблюда не потрібні ні трава, ні зерно. Для поповнення «палива» у своєму «двигуні» він їсть буквально все, що потрапляє на очі, – колючі кактуси і хмиз, а якщо господар не вгледів, то і старі намети чи шкіряні сідла. Він би, напевно, волів щипати зелену травичку, але її просто немає в пустелі. Отож, доводиться їсти все, що є.

Для цього Бог дав йому товсті, шкірясті губи і внутрішню поверхню рота. І верблюд вільно може харчуватися колючками і сушняком. Бог оснастив верблюда й іншими пристосуваннями для важкого життя в пустелі. Наприклад, дав йому широченні ступні, за допомогою яких тварина може легко пересуватися пісками пустелі. Ці широкі копита не грузнуть у піску,

інакше він ніколи б не зміг перетнути навіть невеличку пустелю. До того ж на ногах верблюд має товсті спеціальні «підкладки». Бог потурбувався про те, щоб його вірна, роботяща тварина не попекла ноги об гарячий пісок. Подушки пом'якшують крок, і ногам верблюда зручніше ступати по розпеченому піску.

Однак Бог не зупинився тільки на ногах верблюда у Своїй турботі про цю тварину! Він дав верблюдові довгі вії – не для краси, а щоб охороняти очі тварини від піску. А ще дав додатковий захист – подвійні повіки! Щось подібне Бог зробив і з вухами верблюда – вхід у вуха захищений густими довгими волосинками. Ще верблюд має здатність затискати ніздрі, щоб не пропустити пісок у легені.

Ще одне пристосування до пустелі у верблюда – горб. У інших тварин шар жиру розподілений по всьому тілу під шкірою, але Бог знав, що верблюда буде від такого шару під шкірою дуже спекотно. Тому й зібрав увесь жир верблюда в одне місце – на його спині і склав його в один великий «пакет», який ми називаємо горбом. Без підшкірного жиру на всьому тілі верблюда набагато прохолодніше!

Цікаво, що в деяких верблюдів

на спині по два такі «пакети-горби». Цей жир і є паливом для верблюда під час його пересування галими й безводними пустелями, де він може кілька днів (а то й тижнів) не знайти жодної їжі. Тіло поступово споживає запас «палива», який тварина несе у своєму «бензиновому баку» на спині.

Наприкінці подорожі «бензиновий бак» верблюда порожніє, стає м'яким і в'ялим. Але як тільки верблюд добре поїсть, горб знову робиться високим і твердим, і верблюд готовий вирушати в подорож. Отже, горб потрібен верблюдові не для збереження води (як дехто думав), а для збереження жиру.

Щодо води, то верблюди можуть обходитися без неї до трьох тижнів! Верблюди вміло заощаджують воду, тож їм вистачає в пустелі навіть найменшої її кількості. Тіло верблюда не витрачає воду надаремно! Ці тварини мало пітніють, не маючи шару підшкірного жиру. Шерсть охороняє їх від променів палючого сонця і не пропускає піт через шкіру назовні.

Коли верблюд довго живе без води, він втрачає до 100 кілограмів ваги, а коли знову починає пити, то випиває повну ванну води (чи навіть більше) і покійно приступає до виконання своєї ролі «автобуса пустелі». Створивши верблюда, Бог дарував

світові унікальну тварину! Цей «засіб пересування», який Він ретельно спроектував, носить тяжкі вантажі і ходить по розпеченій пустелі, де жодна інша тварина не могла б жити. Мами-верблюдиці дають своїм власникам молоко – точнісінько, як корови в інших частинах світу! І з цього молока можна робити чудовий, смачний сир! А верблужа шерсть – найміцніша і найтепліша у світі!

Біблія говорить: «Все Ти створив, і з волі Твоєї існує та створене все!» (Об'явлення 4:11). Створивши верблюда, Господь, без сумніву, радісно усміхався!

ХТО СТВОРИВ САТАНУ?

Які образи викликає у вашій уяві слово «сатана»? Злісне створіння з рогами, хвостом і вилами? Симпатичний бешкетник у казках? Залишивши осторонь культурні карикатури, треба визнати, що сатана – це конкретна й реальна істота, відома як великий брехун і ошуканець, заклятий ворог Бога і Його народу. Писання багато говорить про його характер і вчинки – хто він і що він робить, але як щодо його походження? Звідки він узявся? Хто його створив?

Біблія відкривається історією про творіння, коли Бог проголосував початок існування всесвіту. Перші два розділи показують картини порядку, цілісності та процвітання, що захоплюють дух. Тож не дивно, що Творець, оглянувши все створене, оголосив, що все «вельми добре» (Буття 1:31).

І раптом з'являється змії. Це не просто звичайний змії: він розмовляє, і, треба сказати, він дуже балакучий. Дуже швидко ця звивиста істота починає розмову з Євою, спокушаючи її саму і її мовчазного чоловіка – а з ними і всіх нас – на бунт проти Бога. У міру розвитку історії стає зрозуміло, що цей стародавній змії є втіленням сатани (Об'явлення 12:9).

У Біблії немає явного і ясного опису походження сатани. Імовірно, він почав своє існування через деякий час після створення досконалого світу (Буття 1:31). Хоча багато що нам невідомо, можна з упевненістю стверджувати принаймні п'ять речей.

Його створив Бог

Писання стверджує, що все створив Бог (Римлян 11:36; 1 Коринтян 8:6; Колосян 1:16-17). З цього природним чином випливає, що всеосяжна категорія «все» включає навіть диявола. Зрештою, якщо не Бог «стоїть за» створенням сатани, тоді хто?

Бог створив його добрим

Як джерело всякого добра, краси та істини, Бог створює тільки те, що відповідає Його природі, – речі, які самі по собі добрі, прекрасні та істинні. Кожен аспект творіння, чи то на небесах, чи то на землі, від самого початку був «вельми добрий». Павло висловлює це просто: «Усяке творіння Боже добре» (1 Тимофія 4:4). Характер Бога – досконала чистота, у Ньому немає навіть частинки темряви або обману (1

Івана 1:5; Якова 1:13). І сатана був створений як ангел для служіння і прославлення Бога. Очевидно, щось пішло не так.

Деякі ангели повстали проти Бога

Є два тексти в Новому Заповіті, де йдеться про час, коли ангели повстали проти Бога і впали в зло і темряву: «Бог ангелів, що згрішили, не пощадив, але, зв'язавши узами пекельного мороку, віддав пильнувати на суд для покарання» (2 Петра 2:4).

Ангелів, які не зберегли гідності, але залишили свою оселю, Бог зберігає у вічних узах у мороці на суд великого дня (Юди 1:6). Згідно з Писанням, одного разу стався заколот ангелів проти Небесного Царя.

сатана має владу над демонами

Як «князь демонів», найімовірніше, саме сатана ініціював і очолив цей небесний заколот (Матвія 12:24). І він є першим грішником, «бо спочатку диявол згрішив» (1 Івана 3:8).

Позиція сатани як глави демонічних сил не викликає сумнівів. Писання називає його «лукавим» (Матвія 13:19), «князем світу цього» (Івана 12:31), «богом віку цього» (2 Коринтян 4:4) і «князем, що панує в повітрі» (Ефесян 2:2). Ми бачимо, як він ініціює атаки на Божий народ (Йов 1:6; 1 Хронік 21:1; Захарії 3:1) з «владою» і силою (Дії 26:18), щоб «зв'язати» (Луки 13:16) і «володіти» (Дії 10:38).

Ісус називає його «батьком неправди» і «людиновбивцю від початку» (Івана 8:44).

А що з люцифером?

Є дуже ймовірна алюзія на падіння сатани з небес у книзі Ісаї. Коли пророк описує Божий

суд над царем Вавилону, він переходить на мову, надто грандіозну, щоб описувати просто людину: «Як спав ти з небес, о сину зірниць досвітньої, ясна зоре, ти розбився об землю, погромнику людей! Ти ж сказав був у серці своєму: Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престола свого, і сяду я на горі збору богів, на кінцях північних, підіймуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому! Та скинений ти до шеолу, до найглибшого гробу!» (Ісаї 14:12-15; паралельний текст Єз. 28:1-19).

У перекладі Біблії короля Якова «син зорі» згаданий як люцифер, що означає «носії світла». І хоча це загальноживаний релігійний термін, він не зустрічається в більшості сучасних перекладів Біблії.

Неможливо з упевненістю стверджувати, що цей текст із книги пророка Ісаї є алюзією на гордіну сатани і його подальше падіння з небес, але це, безумовно, цілком ймовірно.

Давні питання

«Є дві рівні й протилежні одна одній помилки, у які впадає наша людська раса щодо демонів, – пише К. С. Льюїс у «Листах Баламута».

– Одна – не вірити в їхнє існування. Інша – вірити і відчувати надмірний і нездоровий інтерес до них».

Ми перебуваємо в глибоких і таємничих водах, і є багато запитань без відповідей, щодо яких Писання просто зберігає мовчання. Як могло морально чисте Боже творіння повстати проти Бога? Чому інші ангели приєдналися до заколоту? Коли все це сталося?

І хоча християни не знають усіх відповідей, ми знаємо Бога, у Якого є всі ці відповіді. І ми знаємо, що «для того й з'явився Син Божий, щоб зруйнувати діла диявола» (1 Івана 3:8).

Якщо ви йдете за Царем Ісусом, будьте мужніми. Ваш ворог був переможений (Колосян 2:13-15), він зазнає поразки просто зараз (Ефесян 6:10-20), і він буде остаточно переможений (Римлян 16:20).

Так, він «ходить, як лев, що гарчить, шукаючи, кого поглинути» (1 Петра 5:8), але смерть Ісуса знескодила його, а повернення Ісуса його знищить.

А поки що його руйнівний вплив поширюється рівно настільки, наскільки дозволяє рука Божа.

КОМУ ПОТРІБЕН МЕРТВИЙ МЕСІЯ

Чимало людей загинули за справедливу справу. У 60-ті роки багато буддистів здійснювали самоспалення, щоб привернути увагу світової громадськості до Південно-Східної Азії.

Для апостолів була проблема полягала в тому, що їхня справа загинула на хресті. Вони вірили, що Ісус – Месія. Вони не вірили, що Він може вмерти. Вони були переконані, що Він створить Царство Боже і правитиме народом Ізраїлю.

Щоб зрозуміти ставлення апостолів до Христа, зрозуміти всю незбагненність для них хреста з розп'ятим Ісусом, треба з'ясувати для себе уявлення про Месію за часів Христа.

Життя і вчення Ісуса суперечило

всім єврейським теоріям месіанства. З дитинства євреїв переконували, що прийде Месія – успішний політичний вождь. Він визволить євреїв з рабства і відновить колишню славу Ізраїлю. Месія-Страдалець був зовсім чужий єврейським концепціям

месіанства.

І. Ф. Скотт так описує епоху Христа: «Це був період нечуваних заворушень. Релігійні керівники ледве стримували шал люду: усі скрізь чекали приходу обіцяного Спасителя. Це відчуття очікування підкріплювалося подіями недавньої історії країни.

Уже ціле покоління євреїв прожило під владою римлян, які всіляко утискували їхню волю; репресії римлян відроджували і зміцнювали патріотичні настрої. У цей критичний період давня мрія про чудесне визволення і про царя-Месію, який принесе це визволення, набувала нового змісту, хоча нічого нового в ній не було. Збуреному розуму, описаному в Євангеліях, передував довгий період чекання.

Для більшості населення Месія був тим, ким багато років тому був для Ісаї та його сучасників: сином Давида, який принесе перемогу і процвітання єврейському народові. У світлі Євангелія стає цілком зрозуміло, що уявлення про Месію, поширене в народі, носило насамперед національний і політичний характер».

Євреї чекали Месію, який врятував би їх від римського гніту. Месіанські надії насамперед будувалися на національному визволенні. Апостоли вірили в Месію точнісінько так само, як люди, що їх оточували. За словами Міллара Берроуза, «Ісус був настільки не схожий на те, яким євреї малювали собі сина Давида,

що навіть Його власні учні з великим зусиллям пов'язували ідею Месії з Ісусом».

Похмурі слова Ісуса про майбутнє розп'яття не викликали радощів в учнів (Луки 9:22). Розп'ятий Христос для апостолів означав лише ганьбу, і більшість євреїв так і залишилась при цьому переконанні навіть після вознесіння Господа у небеса.

У Новому Заповіті можна простежити за ставленням апостолів до Христа: вони чекали Месію-переможця. Після того, як Ісус сказав учням, що має йти у Єрусалим і там прийняти страждання, Яків та Іван попросили Його пообіцяти, що у Його Царстві вони зможуть зайняти місця праворуч і ліворуч від Нього (Марка 10:32-38).

Про якого Месію вони думали в ту мить? Про того, який страждає, про розп'ятого Месію? Ні, про політичного вождя.

Ісус відповів, що вони не зрозуміли Його слів і не знають, чого просять. Коли Ісус провіщав Свої муки і розп'яття, дванадцять апостолів не могли збагнути, що Він має на увазі (Луки 18:31-34). Їхнє походження і виховання змушувало їх припускати, що на них чекає прекрасне життя.

А потім була Голгота... Усі надії на те, що Ісус стане їхнім Месією, розвіялися. Збиті з пантелику, апостоли розбрелися по домівках. Стільки років втрачено марно!

Д-р Джордж Ледд, професор Нового Заповіту Теологічної семінарії ім. Фуллера, пише: «Тому учні й

залишили Христа, коли Його заарештували. Вони так вірили у переможного Месію, який би підкорив собі всіх ворогів, що коли побачили, як Він стікає кров'ю під ударами канчука, безпомічний бранець Пилата, Якого ведуть на страту, Якому прибивають цвяхами руки до хреста, і Він умирає, як звичайнісінький злочинець, – усі їхні месіанські надії на Христа були стерті на порох. З психології відомо: ми чуємо лише те, що очікуємо почути. Провіщення Ісуса про майбутні страждання і смерть не були почуті. Незважаючи на Його застереження, учні виявились зовсім неготовими...»

Проте через кілька тижнів, незважаючи на всі свої колишні сумніви, учні повернулись в Єрусалим і стали прославляти Ісуса як Спасителя і Бога та єврейського Месію. Єдине переконливе пояснення знаходимо в 1 Коринтян 15:5: «... і що з'явився... потім – Дванадцятьом». Що, окрім цього, могло повернути сили засмученим учням так, що вони пішли проповідувати народові, прийняли муки і вмерли за розп'ятого Месію? Лише те, що, Він справді «ставав перед ними живий із засвідченнями багатьма, і сорок день їм з'являвся та про Божее Царство казав» (Дії 1:3).

Тільки воскресіння і наступна зустріч з Христом могли перекопати Його послідовників, що Він справді був Месією.

І свідчення тому – не лише їхні слова і життя, але і їхня смерть.

ПЕРШОПРИЧИНА ВСЬОГО

«Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Івана 14:6). Тому помиляються ті, хто вважає, що християнство – це наслідування благочестивих приписів та правил; або це значить провадити «життя тихе й безтурботне, у всякому благочесті і чистоті» (1 Тимофія 2:2). Помиляються навіть ті, хто вважає, що християнство – це жертва аж до такої міри, щоб треба бути здатним жертвувати власним життям «за друзів своїх» (Івана 15:13).

Так, усе це притаманне християнству, проте це не основа, а лише наслідок, свідчення віри в Ісуса Христа. Ісус із Назарету – от основа християнства, першопричина всього, згаданого вище. «Я і Отець – єдине» (Івана 10:30), – сказав Ісус. І заявляє, що був із самого початку творення світу: «Істинно, істинно кажу вам: раніш, ніж був Авраам, Я є» (Івана 8:58), а це підвладне лише Богові. І про цей факт, що Він є втіленим Богом, Ісус постійно нагадує своїм співрозмовникам: «Хто бачив Мене, той і Отця бачив» (Івана 14:9).

І ще Він говорить: «Я для того народився і для того прийшов у світ, щоб свідчити про істину; кожен, хто від істини, слухається голосу Мого» (Івана 18:37). А істина, що міститься в словах Христових, робить людину вільною від гріха: «Як у слові Моїм постане, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, а

правда вас вільними зробить!» (Івана 8:31-32).

Проте більшість людей вирішили залишитися в полоні гріха: «... Світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як світло, лихь бо були їхні вчинки! Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходять до світла, щоб не зганено вчинків його» (Івана 3:19-20).

«До своїх прийшов, і свої Його не прийняли» (Івана 1:11), – так підсумовує цей факт євангеліст Іван Богослов.

Проте знайшлися люди, які прийняли світло, тобто істину, що Христос приніс із Собобою: «А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявились, бо зроблені в Бозі вони» (Івана 3:21).

А правда – це Слово Боже, це сам Христос: «Споконвіку було Слово... І Слово було Бог» (Івана 1:1).

Христос – єдиний шлях до Бога, до вічного життя. А шлях пізнання цього факту – це і є християнство.

УКРАЇНСЬКІ БІЖЕНЦІ ОТРИМАЮТЬ ГРОШОВУ ДОПОМОГУ ДЛЯ ПОВЕРНЕННЯ - НОВА ПРОГРАМА ВІД ЄС

Українці, що перебувають у статусі біженців та планують повернутися до рідної держави після завершення бойових дій, отримають фінансову допомогу від країн Європи.

Рішення про таку підтримку ухвалила Парламентська асамблея Ради Європи (ПАРЄ), повідомив Олексій Гончаренко, віцепрезидент комітету з міграції та біженців ПАРЄ.

Окрім цього, ПАРЄ затвердила резолюцію, яка закликає членів Асамблеї забезпечити особливий захист для осіб з інвалідністю, котрі були змушені залишити Україну. Це означає обов'язкове визнання медичних

документів, що підтверджують статус інвалідності українців.

Серед пріоритетних завдань Європи – і створення умов для викладання української мови в школах для дітей-біженців. Зокрема, міністерка

з питань розвитку Німеччини Свеня Шульце наголосила, що ФРН не використовуватиме додаткові заохочення для прискорення повернення біженців.

Водночас декілька країн Європи вже запровадили програми разових виплат для сприяння репатріації українських біженців.

Ці ініціативи націлені на стимулювання повернення українців до рідних осель після затишшя на військовому фронті.

ZN.UA.

ОЗНАКИ СЕРЦЯ, ДАЛЕКОГО ВІД БОГА

Блудний син не опинився серед свиней того дня, коли покинув батьківський дім; він пройшов через поступовий процес занепаду (Луки 15:11-15).

Попереджувальні знаки помітні до того, як ми поринаємо в гріх. Один із таких знаків – коли ми дозволяємо людям чи речам зайняти в нашому серці місце, яке має належати лише Богові.

Якщо ви ставите будь-які земні речі вище Бога – це знак того, що ваше серце заблукало. Результат – ми порівнюємо себе швидше зі стандартами інших, ніж зі стандартом Слова, і схвалюємо компроміси.

Ми живемо, маючи «вигляд благочестя», зовні релігійні, але не маючи

реальної сили в житті (2 Тимофія 3:5). Ми часто засуджуємо і критикуємо інших.

Якщо ваше серце заблукало, і ви усвідомлюєте, що з вами відбувається, то звернення до Бога з проханням допомоги і є першим кроком до повернення в Його благодать. Розуміння

власної слабкості – це ключ до повернення Божої сили у ваше життя.

Наступний крок – примирення з Богом та іншими людьми. Це важко, але необхідно для відновлення зв'язку з Богом, і воно того варте.

Далі – зробіть своїм прикладом Бога та Його Слово, а не думку інших людей.

І найголовніше – спрямовуйте свої думки до Бога та Його Царства, і Святий Дух стане фільтром ваших помислів. Щодня моліться Псалмом 138:23-24: «Випробуй, Боже, мене, і пізнай моє серце, досліди Ти мене, і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!».

ВІЙНА ЗМУСИЛА 74% УКРАЇНЦІВ РОЗЛУЧИТИСЯ З БЛИЗЬКИМИ

За даними Міжнародного комітету порятунку, значна частина українців зазнала розлучення з родиною через війну.

Більшість українців – 74% – стикалися з болючою проблемою розлуки з близькими через військові дії, свідчить свіжий звіт Міжнародного комітету порятунку.

Ця ситуація особливо вплинула на сім'ю письменниці Анни Гороженко. Вона та її семирічна донька Яра були змушені покинути свій дім під Києвом і вирушити

до Великої Британії, залишивши чоловіка в Україні через законодавчі обмеження.

Життя в еміграції виявилось важким випробуванням для багатьох,

зокрема для Анни, чії подружні стосунки почали тріщати на відстані. Вирішивши повернутися до України, Анна залишила Яру під опікою бабусі у Йорку, де дівчинка вже адаптувалася до нового життя.

Війна спричинила масову міграцію шести мільйонів українців, переважно жінок та дітей, які шукають притулок за кордоном. Ще три мільйони стали внутрішньо переміщеними особами. Олексій, кайтсерфінгіст з Херсона,

поділився своїми переживаннями через розлуку з маленьким сином Яном, який тепер живе у Чикаго. «Бачити, як він росте через телефон, – це мій найбільший біль», – каже він.

Денис Куликов, військовий психолог, зазначає, що розлука з родиною стала однією з головних причин психологічних розладів серед солдатів. Вони відчувають глибоку пригніченість, яка може призвести навіть до самогубства. Спілкування з

рідними часто відбувається через інтернет, коли воїни діляться позитивними моментами з табірною життям.

Ця тривожна ситуація підкреслює складність вибору, перед якими стоять сучасні українські родини: з одного боку, бажання дати дітям безпеку та освіту, а з іншого – збереження сімейних вуз і любові, незважаючи на відстань та небезпеки.

ECONOMIST.COM.

«У БОГА ДОСТАТНЬО СИЛИ, ЩОБ ЗДІЙСНИТИ МРІЮ ТВОГО СЕРЦЯ»

22-річна Зоряна Свідницька з Чорткова на Тернопільщині заснувала для дітей з аутизмом центр мовлення та комунікативних навичок «Віра». Дівчина допомагає дітям з мовленнєвими порушеннями та розладами аутичного спектра. Вона береться працювати з дітьми, від яких відмовилися інші спеціалісти. Розповідає, що у складних випадках Бог являє Свою силу.

обставинами народження дівчини.

«Коли настав час моєї мамі народжувати, виявилось, що я обмотана пуповиною. Були дуже негативні прогнози. Але в цей час багато людей за мене молилися. Коли я народилася, то 15 хвилин не дихала, але моє дихання таки запустилося, Бог зробив це велике чудо! І коли я виросла, то прийняла рішення цінувати кожну секунду життя, яке подарував мені Творець. У свідомому віці вже змогла проаналізувати ймовірні наслідки 15-хвилинного недихання. Я могла мати затримки в інтелектуальному, у мовленнєвому розвитку, але натури була відмінницею, мені дуже легко давалося навчання, і це також

велике чудо Боже. Завжди мала цей великий поклик у серці – допомагати людям. Чим дорослішою ставала, тим більше й глибоше розуміла ту величчю Божого чуда».

Під час навчання у педагогічному коледжі Зоряна почала допомагати дітям в інтернаті. «Пам'ятаю, коли закінчувала коледж, куратор поцікавився моїми планами. Я відповіла, що буду допомагати людям. Після довгої паузи він сказав: «Так ти не зможеш чогось досягти, не зможеш заробляти, не зможеш себе забезпечувати». Та в Бога багато сили, щоб здійснити мрію, яку Він вклав у моє серце».

Зоряна вступила до педагогічного університету і влаштувалася на роботу до одного з тернопільських центрів розвитку мовлення. Там працювала з дітьми з розладами аутичного спектра.

«Я там почувалася, ніби вдома. Насправді було важко, але втомі якось не відчувалося. Нині, оглядаючись, я розумію, що тільки Бог міг так провести, людської сили тут не вистачило б».

Після повномасштабного вторгнення росії Зоряна почала служити хлопчиків з розладами аутичного спектру. Пізніше його батьки допомогли їй заснувати власний центр для роботи з дітьми.

«Ми служили переселенцям у нашій церкві «Христос для всіх». Тут я

зустріла сім'ю, де дитина мала розлади аутичного спектру, і дуже захотіла їм допомогти. Ми працювали з Максимком у приміщенні церкви, аж поки сім'я не переїхала до Києва. Переїжджаючи, вони змогли мені здійснити мрію – заснувати свій центр для дітей, де їх буде зцілювати Бог».

Робота над створенням центру розпочалася з пошуку приміщення. Перші консультації дівчина проводила в порожній кімнаті.

«Були переживання, чи зможуть батьки довірити своїх дітей, як краще подати інформацію про себе. Почала працювати, облаштувала класи матеріалами, обладнанням, за кілька місяців набрала дітей на повний розклад. Спочатку самостійно вела заняття, через пів року почала набирати команду».

Сьогодні у центрі займається 50 дітей з Чорткова та інших населених пунктів. Спеціалісти центру «Віра» працюють індивідуально та з групами.

«Це нелегко, ти не зможеш працювати, якщо не будеш любити дітей. Складність ще й у тому, що не вистачає часу, щоб займатися з усіма, хто цього потребує. По дорозі на роботу розмовляю з Богом про кожну дитину, з якою маю займатися цього дня... І дива стаються. Є діти, які набувають нові навички дуже швидко, а є й такі, з якими дуже складно працювати. Але якщо ти знаєш Бога,

ти не боїшся. Чим складніший випадок, тим він і цікавіший. Щодня стаються якісь дива, коли дитина, яка не говорить, вимовляє свої перші слова. Я ці моменти дуже ціную і вдячна Богові, що можу бути інструментом в Його руках».

Діти з розладами аутичного спектру потребують значної уваги з боку батьків: з ними потрібно активно проводити час до 40 годин на тиждень.

«Ми працюємо з дитиною на кухні, граємося – усе це враховується. Коли мама готує з дитиною їжу на кухні чи виконує якусь побутову роботу, – це також навчання. Ми радимо батькам займатися з дитиною вдома, ознайомлюємо їх з програмами розвитку дитини, і коли батьки прислухаються до наших порад, то спільною працею можна досягнути значного результату».

Діти з розладами аутичного спектру часто стикаються з дискримінацією у суспільстві, – розповідає Зоряна. Іноді – через незнання, як із ними поводитися. «Ці дітки вчать по-іншому підходити до ситуацій, по-іншому аналізувати, вчать бути спостережливими, вчать довготерпінню».

В Україні немає точних даних щодо кількості дітей з розладами аутичного спектру, оскільки фіксують інформацію лише про тих, хто стоїть на обліку в психіатрів, а це – 10%.

Людмила КОМНІЯРСЬКА.

Зоряна Свідницька – логопед і АВА-терапевт. Історія центру «Віра» пов'язана зі складними

мовленнєвому розвитку, але натури була відмінницею, мені дуже легко давалося навчання, і це також

УЧЕНЫ, ЯКОГО ЛЮБИВ ІСУС

Так про себе писав один з учнів Ісуса Христа – апостол Іван. Звідки така сміливість? Бо він був глибоко в цьому впевнений. Чи вистачить у нас відваги так сказати про себе?

До зустрічі з Ісусом Іван був рибалкою. Його разом із братом Яковом Господь покликав до числа Своїх учнів. Проте він здобув особливу прихильність Учителя.

Іван – особистість контраверсійна. Він був палкою, запальною, емоційною, можливо, навіть різкою людиною, недарма вони з братом отримали прізвисько «сини громові». Ісусові Христові навіть доводилось зупиняти його в поривах невинуватих, але щирих ревнців: «Обізвася до нього Іван: «Учителю, ми бачили одного чоловіка, який з нами не

ходить, що виганяє Ім'ям Твоїм демонів; і ми заборонили йому, бо він із нами не ходить». А Ісус відказав: «Не забороняйте йому, бо немає такого, що Ім'ям Моїм чудо зробив би, і зміг би небаром лихословити Мене» (Марка 9:38-39); «Він постановив піти в Єрусалим. І Він посланців вивслав перед Собою. І пішли вони, та й прибули до села самарянського, щоб ночівлю йому приготувати. А ті не прийняли його, бо йшов Він у напрямі Єрусалиму. Як побачили ж те учні Яків й Іван, то сказали: «Господи, хочеш, то ми скажемо, «щоб огонь зійшов з неба та винищив їх, як і Ілля був зробив». А Він обернувся до них, і докорив та й сказав: «Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губити душі людські, а спасати!» (Луки 9:51-56).

Та послух, надійність, відданість, вірність і безмежна любов викликали особливе почуття в Ісуса Христа,

який цього не приховував. Таке особливе ставлення не залишалося непомітним. Під час Таємної вечері Ісус заговорив про зрадника. «При столі, при Ісусовім лоні був один з Його учнів, якого любив Ісус» (Івана 13:23). Петро відразу захотів дізнатися, хто це. Знаючи, що від того, кого Він любить найбільше, немає таємниць, Петро каже Іванові: «Запитай, хто б то був, що про нього Він каже?». І, пригорнувшись до лона Ісусового, той говорив до Нього: «Хто це, Господи?» Ісус же відказує: «Це той, кому, умочивши, подам Я куска». І, умочивши куска, подав синові Симона, Юді Іскаріотському!» (Івана 13:23-25).

В Євангелії неодноразово згадується про наближеність Івана до Ісуса Христа в найважливіших, особливих та неповторних моментах. Зокрема, Іван став свідком преображення Ісуса, свідком воскресіння дочки Яіра, а більшість учнів залишалися осторонь.

Коли Ісуса Христа схопили, Іван, піддавшись людській слабкості, з усіма іншими втік. Наперекір усім страхам та розчаруванням, він один із небагатьох, хто повертається в епіцентр бурхливих подій. Наближався момент хресної смерті Спасителя. «Як побачив Ісус матір та учня, що стояв тут, якого любив, то каже до матері: «Оце, жоно, твій син!». Потім каже до учня: «Оце мати твоя!». І з тієї години той учень уз'яв її до себе» (Івана 19:26-27).

Іван був поруч у цей складний момент в житті Ісуса. Тепер він повинен опікуватися Марією. Історія свідчить, що вони разом проживали в Ефесі, і він доглядав за нею до кінця життя.

По воскресінні Ісус Христос з'явився Своім учням. «Тоді учень, якого любив був Ісус, говорить Петрові: «Це ж Господь!» (Івана 21:7). Він, а не хтось інший, розпізнає Спасителя. Коли почалося гоніння християн за імператора Нерона, апостола Івана привели на суд до Риму, а потім заслали в ув'язнення на острів Патмос. Відбувши тривале заслання там,

він повернувся до Ефесу.

Іванові вдалося побудувати з Ісусом Христом такі стосунки, що його називають євангелістом любові. Він написав одне з Євангелій, Книгу Об'явлення, яка містить слова Божого одкровення для людства, і ще три соборні послання, в яких розкриває глибинну суть любові.

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16), – це його пером виписаний гімн Божої любові, яка розкривається в смерті та воскресінні Ісуса.

Господь готовий вилити Свою любов на всіх однаково, але далеко не кожен готовий відчувати та переживати Його любов на собі так, як «учень, якого любив Ісус». Та Ісус запрошує до таких стосунків кожного. Щоб нікого з нас не оминув Його прихід стороною, щоб ми не загинули, але з надією чекали зустрічі з Ним.

Ігор КРОЩУК.

ВІДБУВСЯ НАЦІОНАЛЬНИЙ МОЛИТОВНИЙ СНІДАНОК ПІД ПАТРОНАТОМ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

29 червня у столичному Мистецькому Арсеналі відбулась унікальна подія: Національний молитовний сніданок, що проходив під патронатом президента України Володимира Зеленського.

Цей захід уперше організований на такому високому рівні і зібрав відомих політиків, духовних лідерів та громадських діячів з різних регіонів України, а також міжнародних гостей.

Захід розпочався з емоційного виконання молитви «Отче наш», яке супроводжувалося музичним супроводом. Участь у заході взяли лідери трьох основних християнських конфесій України: митрополит Епіфаній (Православна Церква України), владика Віталій Кривицький (Римо-Католицька Церква) та старший єпископ Анатолій Козачок (Українська Церква Християн Віри євангельської), які звернулися до учасників зі словами миру та єднання. На заході також звучали

відеозвернення від міжнародних лідерів, зокрема від Майка Пенса, колишнього віцепрезидента США, та Майка Джонсона, спікера конгресу, які висловили свою підтримку та надію на мир в Україні.

Особливу увагу привернув виступ незрячої дівчинки Анни Марії, яка збрала понад 3 мільйони гривень на підтримку Збройних Сил України, виконуючи пісні на благодійних концертах. Президент Зеленський особисто відзначив її внесок, здійснивши мрію дівчинки про

зустріч із ним.

У своїй заключній промові президент підкреслив значення молитви в житті суспільства та відзначив випадки звільнення з полону двох греко-католицьких священників, як свідчення Божої опіки та заступництва.

Заключним акордом стала спільна молитва за перемогу та мир в Україні.

«У цій війні ми захищаємо цінності, які близькі кожній нормальної людині, усім, хто поважає життя, хто цінує сім'ю, – сказав Зеленський. – Разом ми можемо все це забезпечити, але тільки разом, якими б різними ми не були. Бо разом легше протистояти ворогові. Навіть нитка, скручена втричі, не скоро порветься».

SLOVOPROSLOVO.INFO.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).
ЩОНЕДІЛ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса: УГРИНІВ, вул. Козацька, 3.
ЩОНЕДІЛ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№6 (305)
липень 2024 р.
Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування
Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення №923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.